AUI, secțiunea III e, Lingvistică, tomul LX, 2014

Motivarea semantică secundară în contextul integrării toponimice

Ana-Maria Prisacaru
Institutul de Filologie Română „A. Philippide”, Iași

Die *toponymische Integration* definiert den gesellschaftlich bedingten Übergang eines Ortsnamens aus einem Sprachsystem in ein anderes. Im Prozess der Übernahme von Namen im Sprachkontakt kommt es oft zu formalen Umbildungen in der entlehnenden Sprache (besonders durch die Änderung/den Ersatz/die Substitution bestimmter Laute, Phoneme und/oder Morpheme), die die Voraussetzungen für eine Adaption des Ortsnamens auch auf lexikalisch-semantischer Ebene schaffen. Es handelt sich hier um die *sekundäre semantische Motivierung*, die sich durch die Attraktion zum appelativischen Bereich verwirklicht. Anders gesagt, versuchen die Sprecher der integrierenden Sprache, die fremden, undurchsichtigen Ortsnamen durch Angleichung an die vertrauten Wörter semantisch zu „erklären” und dadurch händlicher zu machen.

Integrarea toponimică (*toponymische Integration*) este parte a *integrării onimice* (*onymische Integration*), concept lansat cu ocazia simpozionului internațional „Eigennamen im Sprachkontakt”, desfășurat în noiembrie 1982 la Leipzig. Cadrul larg al discuțiilor purtate de lingviști cu prilejul acestei manifestări științifice a fost cel al integrării onimice rezultate în urma relațiilor interlingvistice, cu privire specială asupra modului în care aceasta se manifestă în domeniul toponimiei. Așa cum sînt definite de E. Eichler și R. Šramek, *integrarea lingvistică* în general și *integrarea toponimică* în special reprezintă trecerea, condiționată social, a unui cuvînt, recte toponim, dintr-un sistem lingvistic în altul (Eichler, Šramek 1984: 9). Ca proces dinamic, integrarea toponimică apare atunci cînd vorbitorii limbii-țintă intră în relație cu un obiect geografic prin preluarea denumirii deja existente în limba-sursă, fiind așadar doar o componentă a comunicării și nu un act independent de denominare (*ibidem*: 17). Cu alte cuvinte, cunoașterea realității geografice, al cărei nume preexistent este preluat și integrat în limba-țintă, nu este obligatorie în orice spațiu de întîlnire a două limbi (Gutschmidt 1984: 24).

Se știe că, sub aspectul arealului, contactul lingvistic poate fi direct, manifestat între limbi vorbite pe același teritoriu, dar și indirect, atunci cînd importanța denotatului determină pătrunderea lui în uzul lingvistic al unei comunități îndepărtate teritorial, uneori chiar prin filiera unei alte limbi. În acest context, se impune distincția între *integrate toponimice* și *exonime*. Cum acestea din urmă

BDD-A7007 © 2014 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-28 01:10:24 UTC)

sînt toponime preluate în limba-țintă fără modificări importante, fiind pronunțate, indiferent de specificul limbii integratoare, fie conform pronunției originare (*Bordeaux*), fie conform ortografiei originare (*Paris*), P. Prokop propune ca despre integrare toponimică să se vorbească doar în cazul contactelor lingvistice directe, coareale, care generează fenomene de interferență lingvistică (Prokop 1984: 78). Aşadar, rezultatele integrării toponimice sînt doar integratele, acele nume de locuri care sînt adaptate fonetico-grafic şi morfo-sintactic la normele limbii integratoare, cunoscînd, eventual, şi o etapă de motivare semantică secundară. Pentru cehi, spune Prokop, oiconimul *Schwerin* (capitala landului german Mecklenburg-Pomerania Inferioară), deşi pronunțat *Šverīn*, ar fi un exonim, pe cînd *Zvěřín* ar fi un integrat, adaptat fonetico-grafic la normele limbii cehe (*ibidem*).

Integrarea toponimică poate genera, deci, şi o adaptare la nivel lexico-semantic, posibilă prin atracția la seria apelativelor limbii integratoare. Cu alte cuvinte, atunci cînd există condiții fonetico-fonologice şi morfematice, toponimele opace semantic, a căror componentă apelativică nu este înțeleasă de populația care le-a împrumutat, sînt apropiate de cuvinte din limba-țintă, cu care seamănă sau chiar se suprapun din punct de vedere fonetic. Avem în acest caz un proces secundar, numit în cadrul simpozionului sus-menționat *motivare semantică secundară*, dar şi *resemantizare* sau *reinterpretare semantică*. Termenii propuşi sînt oarecum derutanți, deoarece s-ar putea înțelege că integratele toponimice primesc în limba-țintă o nouă semnificație. În realitate, nu este vorba despre o revenire la sensul vechi al apelativelor care intră în componența integratelor sau despre reînnoirea semnificației originare a acestora, ci cel mult despre o *semnificație de aparență*. Procesul în discuție este justificat doar de nevoia vorbitorilor limbii-țintă de a „clarifica" semantic un nume topic străin prin apropierea de lexeme care le sînt familiare şi de aceea ar fi mai potrivit să se numească *motivare de aparență* (*Scheinmotivierung*; Andersson 1984: 57) sau *pseudosemantizare* (*Pseudosemantisierung*; Witkowski 1984: 58)[1].

Motivarea semantică secundară poate apărea încă din prima fază a contactului lingvistic. Vorbim în acest caz despre *motivare semantică secundară accidentală* (*zufällige* oder *kasuale sekundäre semantische Motivierung*), cînd, în urma adaptării fonetice şi, eventual, morfologice, integratele toponimice ajung foarte

[1] Deşi în astfel de cazuri se vorbeşte adesea despre etimologie populară, Th. Andersson preferă să evite această sintagmă, deoarece o consideră restrictivă, oferind prea puține indicii despre modificările formale suferite de un toponim de-a lungul integrării în limba-țintă („da er sehr wenig über den Prozess der Umbildung aussagt"; Andersson 1984: 57). Într-adevăr, ceea ce interesează în analiza *motivării semantice secundare* nu este stabilirea originii numelui topic, a sensului inițial al componentei sale apelativice, ci modul în care acest toponim a fost (re)ancorat semantic în sistemul limbii integratoare în urma diferitelor faze de adaptare.

BDD-A7007 © 2014 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-28 01:10:24 UTC)

repede să sune aidoma unor lexeme din limba-țintă. Pe de altă parte, unele toponime, atestate inițial în limba integratoare cu o formă scrisă asemănătoare celei din limba-sursă, cunosc fenomenul de *motivare semantică secundară conştientă* (*bewusste* oder *voluntative sekundäre semantische Motivierung*). Forma cu care acestea sînt preluate inițial este resimțită de vorbitori ca fiind străină, suferind modificări ulterioare pînă la integrarea totală în sistemul limbii-țintă (cf. Hengst 1984: 49). Deşi linia acestei delimitări este foarte fină, K. Hengst propune totuşi o explicație prin exemple (*ibidem*: 68): actualul oiconim german *Kummer* (< soraba veche **Komary*) denotă un caracter accidental al motivării semantice secundare, explicabil prin faptul că atestările acestuia coincid fonetic cu apelativul german *Kummer* „necaz, mîhnire, supărare" încă de la începutul integrării toponimice. În schimb, oiconimul actual *Schmerz* (< soraba veche *+Smbrč*) a fost atestat inițial în germană ca *Smorcz* (1456), cu varianta grafică *Schmorz*, şi abia la 1655 se constată atracția la apelativul german *Schmerz* „durere, suferință".

Motivarea semantică secundară apare preponderent în urma adaptării unui nume topic străin la normele fonetico-grafice ale limbii integratoare. Astfel, prin substituiri/adăugări/suprimări de sunete/grafeme se creează în limba-țintă premisele adaptării integratului toponimic la nivel lexico-semantic. De exemplu, în perioada în care Bucovina s-a aflat sub ocupație habsburgică (1774-1918), în urma unor împrumuturi repetate şi biunivoce între germană şi română, numele unor sate româneşti au suferit o discontinuitate la nivelul formei originare, fiind supuse şi fenomenului de motivare semantică secundară. Este vorba despre oiconimul *Crăiniceşti*, atestat la 1490 ca provenind de la supranumele *Crainicul* (DRH, A, III: 135). Acesta a fost preluat inițial în germană într-o formă apropiată de cea românească: *Kraynicest* la 1775 (TTRM, I_4: 105/2), *Kraynicestj* la 1781 (TTRM, I_1, 495/1). Ulterior a suferit o adaptare fonetică mai accentuată, prin reducerea diftongului descendent *-aị̯-* la *-a-* şi substituirea velarei surde *c* cu perechea sa sonoră *g*: *Granitschestie* la 1785 (ibid.). Această ultimă formă a fost preluată din nou de vorbitorii români ca *Grăniceşti*, toponimul suferind o motivare semantică secundară prin atracția la apelativul *graniță*. Un alt caz de integrare repetată şi biunivocă, rezultată în urma interferenței lingvistice româno-germane din zonă, îl oferă toponimul *Cîrlibaba*. Acesta a fost atestat la 1551-1552, în documente româneşti, în forma *Cîrlibahul* (DRH, A, VI: 116), care trădează o adaptare fonetică (cu *-a-* pretonic închis la *-î-* şi eliminarea nexului consonantic *-ls-*) şi grafică (redarea în română a grupului consonantic german *ch* prin *h*), ba chiar şi o motivare semantică secundară parțială a hidronimului german

BDD-A7007 © 2014 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-28 01:10:24 UTC)

originar *Karlsbach* „Pîrîul lui Karl”[2]. Forma actuală, *Cîrlibaba*, apărută în urma asimilării consonantice progresive (*Cîrlibah* > *Cîrlibab*) şi a ataşării sufixului moţional *-a* ca reflex al adaptării morfologice la entopicul *vale*, poate fi privită şi ca o definitivare a reinterpretării semantice a toponimului originar în română, explicabilă prin atracţia paronimică a substantivului german *Bach* „pîrîu” la apelativul românesc *babă*[3]. În 1775, varianta *Cîrlibaba* este reintegrată în germană în forma tautologică *Bach Kirlibaba* (TTRM, I_4: 50/2).

Alte două exemple de motivare semantică secundară sînt preluate din toponimia de pe valea mijlocie a Trotuşului, aşadar dintr-o zonă marcată de contactul lingvistic româno-maghiar. *Bîrzăuţa*, toponim care desemnează afluentul drept al Uzului şi un oronim din apropiere, a fost preluat de secuii din zonă în forma *Bardocza*, adaptată fonetico-grafic la normele limbii maghiare. Ulterior, aceasta a fost reintegrată în sistemul limbii române ca *Borduţa/Bărduţa*, posibil prin atracţie la substantivul *bărdiţă* sau la seria apelativelor derivate cu sufixul diminutival *-uţa*. Discontinuitatea formală şi reinterpretarea semantică sînt relevate şi în cazul toponimului *Măgheruş*. Într-o primă fază, forma maghiară originară *Mogyoros* „cu aluni” a fost preluată în română ca *Moghioroş*. Probabil că aceasta a fost resimţită de vorbitorii români ca fiind străină, deoarece integrarea toponimică a continuat pînă la adoptarea formei actuale, anume *Măgheruş*. Paronimia dintre *Mogyoros* „cu aluni” şi *Magyaros* „maghiar”, favorizată şi de situarea toponimului la limita ţinutului unguresc, dar şi evoluţia fonetică a etimonului maghiar în limba română, „au putut conduce – cel puţin la nivelul toponimiei oficiale – şi la încărcarea celor două toponime, magh. *Mogyoros* şi rom. [*Măgheruş*], cu o conotaţie [numită] etnică” (Cojocaru 2005: 67).

Motivarea semantică secundară prin atracţia la seria apelativelor se manifestă şi în cazul numelor topice autohtone, care nu sînt rezultatul unui contact lingvistic frontal. De exemplu, oiconimul *Broscăuţii* (judeţul Botoşani), derivat ucrainean de la baza antroponimică *Boris(ko)* cu sufixul colectiv *-owci*, nu are atestări vechi, însă este explicat în MDTM prin analogie cu satul omonim din judeţul Storojineţ, care a fost atestat ca *Borisovo selo* „satul lui Boris” la 1448, ca *Boriscouţi* la 1456, *Boriscăuţi* la 1616, *Boroscăuţi* la 1735, după care a devenit *Broscăuţi* prin asociere cu apelativul *broască* (MDTM, ms.). Oiconimul *Gherăieştii* (judeţul Neamţ) provine de la supranumele maghiar *Biró* „judele”, fiind atestat la 1552 ca *Birăeştii*. După palatalizarea labialei *b + yot* > *ǵ*, această formă iniţială a cunoscut o serie de transformări (**Ghirăeştii* > *Ghirăieştii* şi *Ghireeştii* > *Ghereeştii* >

[2] Probabil hidronimul, atestat ante 1600, provine din prima etapă de colonizare cu populaţie germană a Galiţiei, începută în secolul al XIII-lea. Germanii au coborît şi în nordul Bucovinei româneşti actuale, unde se află toponimul în discuţie (TTRM, I_4: LIV).

[3] Această atracţie paronimică a cauzat apariţia unei etimologii populare fanteziste: de la o *babă cîrligă*, „care mergea cîrligată de şale”, pe care ar fi găsit-o aici industriaşul Anton Manz atunci cînd a întemeiat colonia Mariensee (NALR–DATE: 30).

BDD-A7007 © 2014 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-28 01:10:24 UTC)

Ghereştii), oiconimul actual explicîndu-se prin atracție paronimică la apelativul *gheară* (*ibidem*). Satul *Scobinții* (județul Iaşi) a fost atestat inițial în forma *Scubinții* (1587), justificată de antroponimul ucrainean *Skuba* care i-a stat la bază. Forma actuală, cu *-o-* tematic, a rezultat prin atracția paronimică a verbului *a scobi* (*ibidem*). La baza oiconimelor *Sulița* (județul Botoşani) şi *Moldova-Sulița* (județul Suceava) stă etimonul ucrainean *sel'ce*, diminutiv al lui *selo* „sat", care a fost adaptat în română în forma probabilă **sălță* > *sîlță* (cf. *Staro-Sîlța*), fiind atras în final la substantivul *sulință*, după ce populația locală „a pierdut conştiința legăturii etimologice cu tema slavă" (Iordan 1963: 375). Toponimele româneşti de tipul *Gîrbova*, *Gîrbovița*, *Gîrbovățul*, *Gîrbovana* etc. sînt explicate prin atracția etimonului slav *vrŭba* „salcie" > *vŭrbova* „loc cu sălcii" la adjectivul românesc *gîrbov*, *-ă* (*ibidem*: 100). Uneori sînt adaptate doar părțile finale ale numelor topice străine, fie ele sufixe sau termeni ai unui compus toponimic. *Mădîrjacul* (județul Iaşi) provine din numele de persoană *Mădîrjac* (< magh. *Madárszák* „sac de păsări"), în care finala *-jac* a antroponimului este atrasă la apelativul românesc *jac* „jaf" (MDTM, ms.). În toponimia Banatului avem exemplul oiconimelor *Fofeldea* < germ. *Hochfeld*, *Hărăscrac* < magh. *Harasztkerék*, *Gorilaş* şi *Năgoslaş*, provenite din **Gorin Laz* „Lazul lui Gore", respectiv **Negosin Laz* „Lazul lui Neagos" (Ioniță 1982: 59). În cazul toponimelor *Feldioara* (< magh. *Feldvár*), *Timişoara* (< magh. *Temesvár*), *Jdioara* (< magh. *Sydovár*), sufixul *-oara* este reflexul românesc al apelativului maghiar *vár* „cetate, oraş", în ultimul exemplu sincoparea vocalei *-i-* din forma inițială *Jidioara* explicîndu-se prin influența apelativului *jder*, pronunțat în graiul bănățean *jdior* (*ibidem*: 60). *Mîndruloc* (Arad) este redarea în română a compusului maghiar *Mondorlak* (Iordan 1963: 372). La fel, maghiarul *Baromlak* a generat în limba română toponimul *Vorumloc(ul)* din zona Mediaşului (*ibidem*: 375). În sintagma toponimică *Oarba de Mureş* (< magh. *Marosorbó*), *oarba* este adaptarea românească a maghiarului *orbó* (< slav. *vrbov*), prin apropiere de adjectivul feminin *oarbă* (*ibidem*: 372). În *Săsăuş* (< magh. *Szászahús* = germ. *Sachsenhausen*), sufixul se explică prin analogie cu derivatele în *-uş* (*ibidem*: 374).

Adaptarea semantică a toponimelor în context interlingvistic se întîlneşte preponderent în limba scrisă, fiind deseori urmarea activității scriitorilor de cancelarie, a funcționarilor sau a cartografilor, care „corectează" numele topice preluate dintr-o limbă-sursă pornind de la apelativele limbii integratoare. Un exemplu relevant în această privință ne este oferit de Hüttenbach în spațiul alpin estic, unde un masiv muntos este înregistrat pe hartă ca *Der hohe Student* „studentul înalt". Fără îndoială, spune lingvistul, la bază se află adjectivul slovenesc *studen* „rece", desemnînd probabil o păşune răcoroasă sau un rîu rece. Forma *Student* „student", cu *-t* anorganic, total nepotrivită pentru a denumi un obiect geografic (aidoma formelor deja amintite *Kummer* şi *Schmerz*), este

BDD-A7007 © 2014 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-28 01:10:24 UTC)

indiscutabil rezultatul cartografilor[4] (Hüttenbach 1984: 61). Intervenția oficialităților este un alt factor care a determinat adesea, din rațiuni mai ales politice, impunerea într-o anumită zonă de contact lingvistic a unei nomenclaturi topice oficiale artificiale, fără nicio legătură cu semnificația originară a toponimului înlocuit. O situație dusă la extrem în acest sens a existat în Bucovina, unde, printr-un decret-lege emis în 1942 în vederea reromânizării toponimiei din această regiune, numele străine ale unor sate şi comune au fost înlocuite cu denumiri româneşti artificiale, alese „după ureche" doar pe baza unor asemănări formale. Cele mai multe dintre localitățile afectate de această schimbare sînt astăzi pe teren ucrainean: *Stracova* → *Strachina* (județul Botoşani), *Capilauca* → *Capu Luncei*, *Criviţa* → *Griviţa*, *Curgani* → *Curcani*, *Suhoverca* → *Suveica*, *Vijniţa* → *Vişiniţa*, *Vilaucea* → *Valea Luncei*, *Zelena* → *Elena* (cf. TTRM, I_1: LVIII).

Motivarea semantică secundară este un fenomen detectabil nu doar la preluarea unui toponim din limba-sursă în limba-țintă, ci se poate realiza chiar în interiorul limbii-sursă, într-o fază tîrzie a acesteia, fără acțiunea contactului între limbi. În cadrul relațiilor lingvistice germano-cehe, microtoponimul ceh *Nastarosti* (din cadastrul oraşului Kadaň) traduce numele topic german *Auf der Sorg(e)*. Forma actuală a acestuia nu are nimic a face cu apelativul *Sorge* „grijă, îngrijire", ci cu substantivul *Zarge*, care în germana medie de sus desemna marginea unei păduri față de ogor şi care a dispărut cu timpul, favorizînd atracția la un cuvînt care sună asemănător (cf. Prokop 1984: 82).

Bineînțeles, motivarea semantică secundară, prin care toponimele opace sînt asociate unor lexeme familiare vorbitorilor unei limbi, este un proces valabil nu doar pentru nume topice străine, ci şi pentru construcții autohtone. Th. Andersson discută despre toponimul *Schmerz*, a cărui formă sorabă originară, $^{+}$*Smbrč*, a fost redată inițial în germană prin *Smorcz* (1456). Forma actuală, omonimă cu substantivul *Schmerz* „durere", s-a impus mult mai tîrziu (Andersson 1984: 56). Diacronic privind, nu se mai poate vorbi despre modificarea unui nume străin, deoarece forma intermediară *Smorcz* a fost preluată în germană, menținîndu-se o vreme în nomenclatura topică nemțească. Astfel de modificări de dată relativ recentă (*Smorcz* > *Schmerz*) se realizează *postintegrativ*. Prin urmare, ele nu trebuie distinse de modificarea unui toponim autohton, care devine neinteligibil prin ruperea de numele comun corespunzător, aşadar „îşi pierde sprijinul pe care îl avea mai înainte în apelativul omonim şi trebuie să-şi caute alt sprijin, în cuvinte încă vii, asemănătoare cu el din punct de vedere fonetic, dar deosebite ca sens" (Iordan 1963: 367). Pentru acest din urmă caz, Andersson ne oferă exemplul numelui unui sat suedez din landul Uppland, anume *Vedyxa*, care provine din *Vidhusa*, formă din vechea suedeză compusă din *vidher* „pădure" şi *hus* „casă".

[4] Lingvistul precizează că nu poate fi vorba despre o etimologie populară, deoarece acest cuvînt, *Student*, nu apărea în uzul lingvistic al populației bavareze.

BDD-A7007 © 2014 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-28 01:10:24 UTC)

Oiconimul actual corespunde formal unui apelativ suedez, *vedyxa* „topor". Pentru că forma originară a numelui topic s-a depreciat de-a lungul timpului, s-a ajuns, prin atracție la seria apelativelor, la o formă nouă, total nepotrivită pentru a desemna o realitate geografică, însă uşor de memorat şi de folosit de către utilizatori (Andersson 1984: 56).

După cum se poate observa, în condiții de contact lingvistic, în urma diferitelor etape de integrare toponimică din limba-sursă în limba-țintă, un nume topic concret poate fi rezultatul unui lanț întreg de modificări. De exemplu, localitatea actuală *Rokle* din districtul ceh Chomutov este atestată inițial ca *Radkowicz* (1367), avînd la bază un antroponim. Din cauza înțelesului opac, toponimul a fost preluat în germană ca *Rachel* (vechea formă diminutivală a substantivului *rahto* din germana de sus, actualul *Rachen*, care în dialectul din nord-vestul Boemiei desemna metaforic o vale strîmtă), cunoscînd astfel o motivare semantică secundară. Numele a fost preluat de cehi prin traducere conformă ca *Rokle*. Aşadar, între oiconimul *Radkowicz* şi varianta lui actuală nu există continuitate (Prokop 1984: 81). Deşi numele topice motivate semantic secundar se impun definitiv în nomenclatura oficială şi în uzul lingvistic al unei comunități, fiind uneori evidențiate şi extralingvistic[5], analiza diacronică a acestor toponime, susținută de atestări istorice sau de alte informații clarificatoare, face posibilă recurența onomastică, scoțînd la iveală forme şi sensuri de odinioară, care nu de puține ori sînt total surprinzătoare.

Bibliografie

Andersson, Th., *Sekundäre semantische Motivierung*, în SPRACHKONTAKT, p. 55-57.

Cojocaru, Vlad, *Toponimia văii mijlocii a Trotuşului. Dinamica structurilor toponimice*, Casa Editorială Demiurg, Iaşi, 2005.

Eichler, E., Šramek, R., *Thesen zur toponymischen Integration*, în SPRACHKONTAKT, p. 9-18.

Gutschmidt, K., *Zu extralinguistischen Aspekten der Integration, Bemerkungen zur Bedeutungsproblematik*, în SPRACHKONTAKT, p. 23-25.

Hengst, K., *Integrationsprozesse von Substrattoponymie ins System der Superstratsprache*, în SPRACHKONTAKT, p. 46-51.

Hüttenbach, F. Lochner von, *„Unmotivierte" Übernahme von Namen, Beispielmaterial zur sekundären semantischen Motivation*, în SPRACHKONTAKT, p. 61-62.

Ioniță, Vasile, *Nume de locuri din Banat*, Editura Facla, Timişoara, 1982.

Iordan, Iorgu, *Toponimia românească*, Editura Academiei Republicii Populare Române, Bucureşti, 1963.

Prokop, P., *Anwendungsbereiche des Terminus Integration, Zur Rolle der Exonyme, Inhalt der Integrationslehre*, în SPRACHKONTAKT, p. 77-84.

[5] Oraşul *Radkersburg* (Ştiria) are o roată (germ. *Rad*) pe stemă, deşi oiconimul este atestat la 1211 ca *Rategoyspurch* şi provine de la antroponimul slav *Ratigoj*. *Kitzbühel* (Tirol) are un ied pe stemă (germ. *Kitz*), deşi numele localității îşi are originea în antroponimul german *Hizo*, *Hitzo* (cf. Hüttenbach 1984: 62).

BDD-A7007 © 2014 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-28 01:10:24 UTC)

Witkowski, T., *Zur Terminologie bei der Darstellung der sekundären semantischen Motivation*, în SPRACHKONTAKT, p. 57-58.

Sigle

DRH, A = *Documenta Romaniae Historica. A. Moldova*, Editura Academiei Române, Bucureşti, 1975 şi urm.

MDTM = *Micul dicţionar toponimic al Moldovei. (România)*, Iaşi (ms.).

NALR–DATE = *Noul Atlas Lingvistic al României. Moldova şi Bucovina. Date despre localităţi şi informatori*, Editura Academiei Române, Bucureşti, 1987.

SPRACHKONTAKT = *Sprachkontakt im Wortschatz. Dargestellt an Eigennamen*. Thesen und Diskussionsbeiträge zum Internationalen Symposion „Eigennamen im Sprachkontakt" vom 17.-18. November 1982, Karl-Marx-Universität, Leipzig, 1984.

TTRM, I_{1-2} = *Tezaurul toponimic al României. Moldova*, vol. I, partea 1 şi partea a 2-a (coordonator Dragoş Moldovanu). *Repertoriul istoric al unităţilor administrativ-teritoriale 1772-1988*, Editura Academiei Române, Bucureşti, 1991-1992.

TTRM, I_4 = *Tezaurul Toponimic al României. Moldova*, vol. I, partea a 4-a: *Toponimia Moldovei în cartografia europeană veche (sfîrşitul secolului al XIV-lea - 1789)*, Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza", Iaşi, 2005.

BDD-A7007 © 2014 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-28 01:10:24 UTC)